

е. Подканяме ся още да прилѣжаваме да струваме извѣстно званіе-то си, и избра-
ніе-то (2. Петр. 1; 10).

И това трѣбова да струваме и да прила-
гаме на наша-та вѣра добродѣтель-та (Ст.
5), и да показваме въ житіе-то си сички ты
плодове духовны. Духъ-тъ е обрученіе-то
на наслѣдіе-то на святы-ты (Еф. 1; 14): съ
Духъ-тъ сѣ ся забѣлежили въ день-тъ на из-
бавленіе-то (Еф. 1; 13).

За това да уздравимъ входъ-тъ си на не-
бо-то, трѣбова да ходимъ духовно, а не
плотскы (Рим. 8; 1). Защото плотско-то
мѣдрованіе е смърть; а духовно-то мѣдро-
ваніе е животъ и миръ (Рим. 8; 6). Духов-
ный плодъ е любовь, радость, миръ, дѣл-
готѣрпніе, благость, милосердіе, вѣра, кро-
тость, въздѣржанія (Гал. 5; 22). Съ сякая
благостыня, правда, истина (Еф. 5; 9).

Тія сѣ знакове-ти, кои-то ны знаменувать
като наслѣдницы на небо-то.

Видѣхме вече, че Богъ ны зове въ свя-
тость.

Но не трѣба да мыслимъ, че тая святыня,
въ коя-то сме викани ще стане вещественна
само на небо-то. Нравственный образъ не
зависи отъ мѣсто-то, въ кое-то ся намира-
ме. Подобно воля-та Божія е да бждемъ
святи тука на земля-та, колко-то и на небо-
то. Богъ ны вика да излеземъ отъ свѣтъ-тъ,
и да ся отдѣлимъ (2. Кор. 6; 17). Да бж-
демъ неповинни, и незлобиви, чада Божіи,